

— piespriest Komisijai atlīdzināt KWS pirmajā instancē un apelācijas instancē radušos tiesāšanās izdevumus, kuru apmērs jāprecizē Tiesai.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza divus apelācijas sūdzības pamatus.

Pirmais apelācijas sūdzības pamats

Ar pirmo apelācijas sūdzības pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu un brīvības pārsūdzēt tiesas nolēmumus pamatprasības, jo pārsūdzētajā spriedumā, nenorādīdama nekādu, un noteikti ne — pārliecinošu, pamatojumu, tā pretrunīgā veidā ir ņēmusi vērā vienus un tos pašus pierādījumus gan attiecībā uz prasītāju, gan KWS un *Shell Nederland Verkoop Maatschappij B.V.* (turpmāk tekstā — “SNV”) (SNV prasība ir 2012. gada 27. septembra sprieduma lietā T-343/06 priekšmets), lai gan KWS un SNV atbilstoši apstrīdētajam lēmumam aizliegtās vienošanās ietvaros kopīgi bija viena loma.

— KWS un SNV apgalvotās aizsācēju un vadītāju lomas vērtējums Vispārējai tiesai ir jāveic to kopsakarā, proti, Komisija savā lēmumā ir konstatējusi, ka KWS un SNV kopā ir bijušas aizliegtās vienošanās vadītājas.

— Virknes pierādījumu, ko Komisija ir izvirzījusi pret KWS un SNV, pierādījumu spēku Vispārējā tiesa esot novērtējusi juridiski vāji un pretrunīgi.

— Ievērojot visu minēto, nevar uzskatīt, ka konstatētās bitumena piegādātāju aizliegtās vienošanās ietvaros KWS vienīgajai ir bijusi vadītājas loma.

Otrais apelācijas sūdzības pamats

Ar otro apelācijas sūdzības pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi patvaļas aizliegumu, vienlīdzīgas attieksmes principu un samērīguma principu, pārsūdzētajā spriedumā nolemjot, ka var atstāt spēkā naudas soda palielinājumu par 50 %, ko Komisija ir piemērojusi KWS tās aizsācējas un vadītājas lomas dēļ, kaut arī tā ir konstatējusi, ka nav pietiekams pamats, lai pieņemtu aizsācējas lomas esamību.

— Tā kā nevar uzskatīt, ka KWS ir bijusi vienīgā vadītāja, tas ir attiecināms arī uz naudas soda palielināšanu.

— Atstājot spēkā Komisijas veikto naudas soda palielinājumu, lai gan Komisija nav iesniegusi pietiekamus pierādījumus par

vienu no abiem naudas sodu palielinājumiem apstākļiem, Vispārējā tiesa esot “atalgojusi” Komisiju par nerūpīgiem apsvērumiem apstrīdētajā lēmumā.

— Vienlīdzīgas attieksmes princips un samērīguma princips liedzot Vispārējai tiesai atstāt spēkā KWS naudas soda palielinājumu par 50 % (vismaz ne pilnā apmērā), ja paralēli notiekošajā tiesvedībā lietā T-343/06 SNV u.c. tā to ir pilnībā atcēlusi.

— Ievērojot minēto, tāds naudas soda palielinājums, kāds ir piemērots attiecībā uz KWS, ir nepamatots.

(¹) Komisijas 2006. gada 13. septembra Lēmums C(2006) 4090 par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu (Lieta COMP/F/38.456 — Bitumens (NL)).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2012. gada 14. decembrī iesniedza Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Apvienotā Karaliste) — The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs/GMAC UK PLC

(Lieta C-589/12)

(2013/C 71/12)

Tiesvedības valoda — angļu

Iesniedzējtiesa

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Atbildētāja: GMAC UK PLC

Prejudiciālie jautājumi

1) Kādā mērā nodokļa maksātājs saistībā ar darījumiem, kas attiecas uz vienām un tām pašām precēm, var atsaukties gan uz EK Padomes Direktīvas 77/388 (¹) (turpmāk tekstā — “Sestā PVN direktīva”) normas tiešo iedarbību attiecībā uz vienu darījumu, gan uz valsts tiesiskā regulējuma normām attiecībā uz otru darījumu, ja attiecībā uz abiem darījumiem kopā tas radītu tādu kopējo fiskālo rezultātu, kāds nerastos un kādu nav paredzēts radīt, ja šiem darījumiem kopā piemērotu tikai valsts tiesisko regulējumu, vai tikai Sesto PVN direktīvu?

- 2) Ja atbilde uz 1. jautājumu ir, ka pastāv tādi apstākļi, kuros nodokļu maksātājam nav šādu tiesību (vai nav šādu tiesību noteiktā apmērā), tad kādi būtu šie apstākļi un it īpaši kāda ir saistība starp šiem diviem darījumiem, lai rastos šādi apstākļi?
- 3) Vai atbilde uz 1. un 2. jautājumu ir atkarīga no tā, vai vienam darījumam piemērotais valsts režīms atbilst Sestajai PVN direktīvai?

(¹) Padomes 1977. gada 17. maija Sestā Direktīva 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2012. gada 20. decembrī — Eiropas Komisija/Itālijas Republika

(Lieta C-596/12)

(2013/C 71/13)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — J. Enegren, un C. Cattariga)

Atbildētāja: Itālijas Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, no Likuma Nr. 223/1991 4. pantā savienojumā ar tā paša likuma 24. pantu noteiktās mobilitātes procedūras piemērojamības subjektu loka izslēdzot “vadītāju” kategoriju, Itālijas Republika nav izpildījusi Padomes 1998. gada 20. jūlija Direktīvas 98/59/EK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz kolektīvo atļaušanu (¹) 1. panta 1. un 2. punktā paredzētos pienākumus;

— piespriest Itālijas Republiku atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija uzskata, ka, no Likuma Nr. 223/1991 4. pantā savienojumā ar tā paša likuma 24. pantu noteiktās mobilitātes procedūras piemērojamības subjektu loka izslēgdama “vadītāju” kategoriju, Itālijas Republika neesot izpildījusi Direktīvas 98/59/EK 1. panta 1. un 2. punktā paredzētos pienākumus.

Šajā direktīvā esot reglamentēta kārtība, kādā jāinformē darbaņēmēju pārstāvji un ar tiem jākonsultējas, kas darba devējam ir jāievēro, ja tas vēlas veikt kolektīvu atļaušanu, kā arī pati kolektīvās atļaušanas kārtība.

Šī kārtība saskaņā ar direktīvas 1. panta 1. un 2. punktu esot piemērojama gadījumā, kad darba devējs atļaušanu no darba veic kāda vai kādu ar attiecīgo darbinieku personu nesaistītu iemeslu dēļ, ja veikto atļaušanu skaits pārsniedz kādu konkrētu robežvērtību, kas noteikta, ņemot vērā visu uzņēmumā strādājošo personu kopskaitu. Aprēķinot uzņēmumā nodarbināto, kā arī atļauto personu skaitu, tiek ņemti vērā visi darbinieki neatkarīgi no viņu kvalifikācijas vai amata pienākumiem, izņemot vienīgi uz noteiktu laiku nodarbinātos, valsts pārvaldes iestādēs strādājošos un tālbraucēju kuģu apkalpes.

Ieviešot Direktīvu 98/59/EK, Itālijas likumdevējs esot no tajā kolektīvās atļaušanas gadījumā paredzēto informēšanas un konsultēšanās kārtības piemērojamības subjektu loka izslēdzis vadītāju kategoriju, kura turpretim saskaņā ar Itālijas Civilkodeksu ietilpst darba ņēmēja jēdzienā. Šāda izslēgšana esot ne vien pretrunā direktīvas vispārējai piemērojamībai, bet arī gluži nepamatota. Proti, vadītāju kategorija Itālijas tiesiskajā regulējumā esot visnotaļ plaša un ietverot arī darbiniekus, kas nav apveltīti ar īpašām uzņēmuma vadīšanas pilnvarām un par “vadītājiem” tiek saukti tāpēc vien, ka tiem ir augstāka profesionālā kvalifikācija.

(¹) OV L 225, 16. lpp., OV Īpašais izdevums latviešu valodā: 5. nod., 3. sēj., 327. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2012. gada 10. oktobra spriedumu lietā T-150/09 Ningbo Yonghong Fasteners Co. Ltd/Eiropas Savienības Padome 2012. gada 20. decembrī iesniedza Ningbo Yonghong Fasteners Co. Ltd

(Lieta C-601/12 P)

(2013/C 71/14)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Ningbo Yonghong Fasteners Co. Ltd (pārstāvji — F. Graafsma un J. Cornelis, advokaten)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Savienības Padome, Eiropas Komisija, European Industrial Fasteners Institute AISBL (EIFI)